

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Trismegistus Doctrinæ Christianæ Tertio Continuatus,
Seu Brevis Expositio Sciendorum De Ultima Voluntate
Hominis Christiani In Spiritualibus, Atque Temporalibus,
Methodo Morali-Theologica concinnata, ...**

Mayr, Cherubinus

Salisburgi, [ca. 1735]

§. II. Praxis Confessariorum circa expositam Doctrinam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42295

ff. eod. II. Si rem in specie donatam, nulla urgente necessitate voluntariè alienaverit. III. Si inimicitia gravis inter donatorem & donatarium supervenerit. IV. Si præter spem donatori nascantur proles, quæ cum sit causa sufficiens revocandi donationem inter vivos, *arg. l. 8. C. de revocand. donat.* à fortiori sufficiens erit revocandi donationem mortis causâ. Imò propriè non est revocatio, sed potius defectus conditionis tacitè subintellectæ, nisi liberi supervenerint. *Hauñold tr. 7. num. 439.*

§. II.

Praxis Confessariorum circa expositam Doctrinam.

CASUS I.

Quintinus Parochus ac Decanus non modicè dives moritur ex improviseo intestatus. Misso autem, ut moris est, Commissario, & exactè cuncta indagante, comparet quidam Civis, qui asseveravit se ex ore Defuncti semel audivisse, quòd cum sua bona acceperit ab Ecclesia, illa quoque eidem sit redditurus; quod hæredibus ab intestato nonnisi invisum esse potuit. Similiter comparet œconomus coram Confessario, dicitque promissa sibi à Defuncto fuisse suppellectilia quædam, si modò patientiam haberet adhuc per annum gubernandi familiam;

interim se illa clam subtraxisse, bene gnarum, ab heredibus non fuisse concedenda. Queritur jam, quid in duplici hoc Casu & Commissarius, & Confessarius habeat resolvendum?

RESOLUTIO.

272 **Q**UANTUM ad primum (quod solum fortitan factum, alterum verò fictum,) præscindendo jam ab illa quæstione delicata, an valeat consuetudo, vel etiam privilegium, vi cujus consanguinei possint indiscriminatim etiam ab intestato succedere in bonis Clericorum Beneficiatorum, adhuc duo valdè difficilia consideranda sunt. I. Quòd unus solùm testis id asseruerit, II. quòd Decanus id non per modum dispositionis actualis, sed præcisè discursûs gratiâ, significandò suum propositum, ac intentionem, illa protulerit. De primo patet ex *num. 237.* in foro externo unum testem, licèt omni exceptione majorem, etiam in causis piis non sufficere ad plenam fidem faciendam, nisi alia accedant indicia; unde ex hoc capite Commissarius ad interimendam successionem ab intestato procedere non potest. De altero communis est Sententia, quòd tale dictum nihil valeat; quia deest consensus de præsentì ad testandum, vel aliam ultimam voluntatem faciendam, qui tamen est de jure naturæ; ne-

neque enim hic Parochus ullo modo suam ultimam voluntatem facere incepit, sed solum de facienda cogitavit, & mentionem fecit. Aliud dicendum foret, si actu, licet sine solemnitate, suam ultimam voluntatem ore, vel calamo declarasset, dicendo; *hunc heredem instituo; huic legatum facio*, etsi tunc, antequam finiret, morte præoccupatus fuisset; sic enim valeret favore causæ piæ, ut cum Tiraquello, Molina, & aliis, resolvunt Layman *cit. tract. 5. cap. 2. num. 6.* & Reiffenst. *num. 167.* Ista tamen testimonia, & indicia satis erant ad permovendum Ordinarium, ut ex plenitudine potestatis imperfectum Defuncti consensum suppleret, & partem bonorum relictorum detraheret pro Ecclesia.

Quoad secundum, dico Oeconomam potuisse bonam conscientiam subtrahere ea, quæ sibi à Domino promissa sciebat, si conditionem adimpleverit; quia hic intervenit contractus, saltem innominatus, de cujus natura est, ut dum una pars conditionem suam implet, etiam altera implere teneatur; unde hæc non erat propriè ultima voluntas. Sed etsi fuisset, nihil obstaret, quia de Jure Canonico, ad quod solum stringebatur Parochus, nulla solemnitas requiritur ad substantiam voluntatis ultimæ, sed solum ad probationem in foro

externo, secundum dicta *num. 143.* adeoque in foro interno potest quilibet rem sibi relictam licite accipere, conformiter ad ea, quæ diximus *num. 234.* præsertim in tali suæ defraudationis periculo.

CASUS II.

Raynaldus binâ vice se desponsaverat, prima vice quidem habenti dotem valde congruam, quam ad suam negotiationem impendendo, non parum res suas adauxit: altera vice verò inopi, sed multum à se dilectæ. Cùm igitur ex utroque Matrimonio haberet proles in æquali numero, eas ante suam mortem in æquali portione hæredes instituit, unâ etiam uxori relicta reservatâ. Queritur, an validè, & licitè?

RESOLUTIO

273 **E**st negativa; quia prolibus ex primo Matrimonio præter hæreditatem patris, in qua utique poterant æquales fieri cum liberis secundi Matrimonii, etiam de Jure competebat hæreditas matris, constans ex allata dote, & acquæstibus, seu communibus lucris, interim permixta cum bonis paternis, quæ de Jure tota, vel si aliter conventum fuerit inter ipsos conjuges, saltem ex parte transmitti debebat ad illius uxoris

ris liberos, & hæredes; unde hæc portio, quasi prælegatum, ipsis à patre relinqui debebat, salva cæteroquin dispositione de bonis paternis. Interim non judico, quòd dictæ proles possint testamentum omnino dicere nullum, cum non fuerint exhæredatæ, sed agere ad supplementum legitimæ sibi debitæ, conformiter ad dicta num. 184. Quantum verò ad necessarias in tali testamento solemnitates, recole dicta n. 243.

CASUS III.

SEmpronia facit testamentum, & in eo varia legata pro diversis Monasteriis, & Ecclesiis, ac inter ea etiam Fratrum Minorum. Contingit autem, ut testamentum, nescio qua ex causa, per hæredes ab intestato impugnetur, sicque hæres institutus diu à præstandis legatis impediatur, sollicitans propterea etiam legatarios, ut, quò citius pia voluntas Defunctæ adimpleatur, ejus causam velint coadjuvare. Quid hic agendum Fratribus Minoribus?

RESOLUTIO.

PRorsus nihil; cum enim vi suæ Regulæ²⁷⁴ sint omnis juris ad temporalia incapaces, etiam ad hæc legata nullam possunt facere prætensionem: unde se perinde habere

bere debent, ac si res ipsos omnino non attingeret, liberi tamen ad interim ab omni obligatione, utpote quam ante eleemosynam actu acceptam nullus pauperum in se agnoscit. Quòd si jam ultrò legatum per modum eleemosynæ eis præstetur, illud cum gratiarum actione acceptare possunt, & conditiones, quæ sunt adjectæ, tenentur adimplere. Arque hic modus omnino conformis est nostræ Regulæ, & Summorum Pontificum Nicolai III. & Clementis V. Declarationibus, nec, quæ forsitan indulgentiores postea emanârunt quoad Legatorum receptionem, apud nos in Germania sunt receptæ. Hinc cùm in certo loco Patronus quidam (cujus memoria in benedictione est) provisionem aliquam mensalem nobis in natura testamentò reliquisset, & ad hujus publicationem humilis obsequii causâ ob requisitionem Executoris deputatus à Superiore locali comparuissem, mox ubi legatum hoc prælectum fuit, præmissis debitis gratiis, publicè hanc contestationem feci, nos dictum legatum haud aliter, quàm per modum puræ eleemosynæ, pro qua Defuncto grati esse velimus, acceptare, & ut id Protocollo inseratur, supplicare, quod & factum est.

§. III.